

Júlia

Világszerte Nr. 1

Stefanie London

A férfiak nem sírnak

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Stefanie Little, 2014 – Harlequin Magyarország Kft., 2017

A JÚLIA 628. eredeti címe: *Breaking the Bro Code* (Mills & Boon, Modern Tempted)
Magyarra fordította: Várnai Péter

Nyomtatásban megjelent: a JÚLIA 628. számában, 2017
Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-046-4

• *Kép:* iStockphoto

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Harlequin Magyarország Kft., 2017

- *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.
- *Felelős kiadó:* dr. Bayer József
- *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix
- *Telefon:* +36-1-488-5569; *e-mail cím:* harlequin@eharlequin.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:
www.harlequin.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

1. FEJEZET

A számok semmi jót nem mondtak Elise Johnsonnak. Akárhogy is nézte őket, nem arról meséltek neki, hogy gazdaságilag sikeres, virágzó balettstúdiót vezet. Azt sem olvashatta ki belőlük, hogy a héten sült babon és pirítóson kívül mást is ehet. Legfőképpen pedig: a kérlelhetetlen adatok a közeli jövőre sem ígértek pozitív változást.

Ellie – ahogy a barátai nevezték – tenyerébe támasztotta az állát, és gondterhelten összeráncolta a homlokát, miközben szeme előtt összefolytak a számok. Ma talán kihagyja a sült babot, és mindjárt egy üveg borral kezdi az estét.

– Ha így folytatod, a végén kancsalítani fogsz – szólt oda neki vidáman a barátnője és munkatársnője, Jasmine Bell, aki hosszú lábáról éppen lehúzta a balettharisnyát. – Én mindig is úgy gondoltam, hogy a számokat meg kell hagyni azoknak, akik értenek hozzájuk.

– Ezzel meg mire célsz? – kérdezte Elise megjátszott sértettséggel.

– Valójában semmire. Csak emlékszem, a suliban is mindig pánikrohamot színleltél, hogy megúszd a matekdogákat.

– Abban semmi színlelés nem volt.

Elise becsukta a végzetes anyagi helyzetét elébe táró mappát, és betette a fiókba. Ha nem látod, nem gondolsz rá...

– És annak sem volt köze a matekhoz, amikor előrehajolva kivillantottad a melled, hogy a korrepetáló tanár megoldja helyetted a házi feladatodat?

– Az nem annyira a matekról szólt, hanem sokkal inkább a tanárról. Édes pofa volt. A mellem viszont sajnos nem bizonyult a számára elég érdekesnek ahhoz, hogy meggyőzzem. – Elise végignézett fiús alakján. – Azóta sem sokat változott a helyzet.

– Ez a balerinák átka. – Jasmine lapos cipőbe bújt, balettharisnyáját pedig begyúrte a sporttáskájába. – Istennek hála, mára már feltalálták a push-up melltartót.

– Igazad van – válaszolta Elise.

A táncosnők lapos mellel fizetnek azért, hogy a lábuk formás, a hasuk pedig feszes és izmos. Az övé is az volt, annak köszönhetően, hogy sokéves képzés után rövid ideig még az Ausztrál Balettben is táncolt. Ő maga elégedett volt a testével, azt is tudta azonban, hogy mély dekoltázsával nem nyűgözheti le a férfiakat.

– Most komolyan, miért nem keresel valakit, aki elvégzi helyetted a könyvelést? – kérdezte Jasmine.

Elise nagyon is szívesen átadta volna valakinek ezt a feladatot. Jasmine-nek igaza van, a számok nem neki valók. A tütük, a flitterek, a koreográfiák, ez az ő világa.

– Igen, alighanem azt kellene tennem – dünnyögte.

Amennyire csak tudta, mindenki elől titkolta az E&J Balettiskola sanyarú anyagi helyzetét. Semmire sem volt kevésbé szüksége, mint arra, hogy Jasmine vagy a többi balettktató aggódni kezdjen a munkahelyéért.

– Segítsek gyorsan rendet rakni? – kérdezte Jasmine.

Elise a fejét rázta.

– Mára eleget dolgoztál. Menj szépen haza a barátodhoz! – felelte.

Miután Jasmine elköszönt, csönd borult a stúdióra. Elise-t kifárasztotta az egész napos oktatás, de leginkább a számokkal való vesződés. Holnap bőven lesz ideje arra, hogy foglalkozzon velük. Ma este csak kényelembe helyezi magát a kanapén egy pohár vörösborral és egy jó könyvvel.

Seprűt vett a kezébe, és nekilátott, hogy felsöpörje a stúdiót. Nem kell mindjárt rémeket látni! Mindenki tudja, hogy a kis cégek az első öt évben nehezen boldogulnak, és az ő iskolája még csak hároméves lesz a jövő hónapban. Még simán elérheti, hogy megforduljon a szerencséje.

El kell érnie! Édesanyjának gyógyszerekre és kezelésekre van szüksége, és ezt egyedül ő

biztosíthatja számára.

Elise összerement, amikor odakintről hangos csörömpölést hallott.

– Te vagy az, Jasmine?

Hangját csak a tükrökkel borított falak verték vissza, választ nem kapott. Pedig valaki van itt. Miközben az előtérbe indult, tarkóján felágaskodtak a pihék, és két kézzel, erősen megmarkolta a seprűt.

– Hahó! – kiáltotta el magát.

A recepciónál egy magas alak állt. Egy férfi. Izmos testére szűk farmernadrág és makulátlan fehér ing feszült. Csokoládébarna haját rövidre vágatta. Elise ezer közül is felismerte volna ezt a testet.

– Col?!

Két lehetőség van, gondolta Col a balettstúdió felé menet, és egyik sem jó. Az első az, hogy Elise felképezi őt, ahogyan egyszer már megtette. Ez akkor történt, amikor ő közölte vele, hogy elutazik. A másik lehetőség pedig az, hogy Elise már rég túltette magát őrajta, és meglepetésszerű látogatása semmiféle érzelmet nem vált majd ki belőle.

Lehet, hogy Ellie már el is felejtett? Col Hillam fejében ez a kérdés motoszkált, miközben bérelt kocsijával befordult a Melbourne külvárosában található balettstúdió kis parkolójába. Csak egyetlen másik autó állt ott. Zakóját az utasülésen hagyta, és kiszállt. A nap éppen lement, az égbolt vörösben és aranyban ragyogott. Col már el is felejtette, milyen szép Ausztráliában a nyár. Még mindig hőség volt, és Col nyakán izzadságcseppek gördültek le. Letörölte őket, és megdörzsölte pattanásig feszült izmait.

Cipője talpa alatt kavicsok csikorogtak, miközben átvágott a parkolón. A stúdió ajtaját olyan lendületesen nyitotta ki, hogy az hangos csattanással a falnak ütődött. Ennyit arról, hogy majd meglepi Elise-t...

A stúdió falait fényképek és lányos, a rózsaszín minden árnyalatában pompázó díszek borították. Az egyik fénykép Ellie-t ábrázolta, kezében hatalmas virágcsokorral, amint az édesanyja mellett áll. Col torkában hirtelen gombóc nőtt.

Nem hívta fel Elise-t, hogy bejelentse a látogatását. A bőröndjét sem csomagolta ki, csak annyit engedélyezett magának, hogy szállodai lakosztályában gyorsan lezuhanyozzon, és már kocsiba is ült, hogy elinduljon ide. És most, hogy megérkezett, remeg a gyomra. Gond nélkül tárgyalt a világ legnagyobb hatalmú üzletembereivel, most azonban idegesség fogta el attól, hogy ki kell tennie magát egy törékeny balerina haragjának. Merthogy Elise minden bizonnyal dühös lesz rá.

– Col?

Amint meghallotta a nevét a lány édes, rekedtes hangján, Colt azonnal forróság öntötte el. Ellie rövidebbre vágatta a haját, most csak a válláig ért, de a fény ugyanúgy felragyogtatta aranyló tincseit, mint annak idején. Szürke szemének tekintete mit sem veszített erejéből. Ugyanolyan átható volt, mint régen, és ettől Colban valamelyest csökkent a feszültség.

– Ellie!

– Elise – javította ki a lány, és hangja riadókészültségről árulkodott. – Már régóta csak így hívnak.

– Nekem mindig is Ellie voltál.

– Nevezhetsz macskának egy kutyát, de attól még kutya marad.

– Ez olyan bölcsen hangzott, mintha itt valaki mindennap Konfuciuszt olvasna.

A lány karba fonta a kezét, és hunyorított a szemével.

– Mi hozott Melbourne-be? – kérdezte.

Gyanakvása szíven ütötte Colt. Ők ketten valamikor olyanok voltak egymásnak, mintha testvérek lennének, bár ő mindig is többet akart Ellie-től. Aztán öt éve megszakadt a kapcsolatuk. Ő pedig most azért van itt, mert el kell temetnie az apját, egy erőszakos semmirekellőt.

– Üzleti ügyek.

– Látom, nálad semmi sem változott. – A lány vonásai lágyabbak lettek, de karba font keze továbbra is akadályt képezett közöttük. – Mindig csak a munka, semmi szórakozás.

– Arra mostanában nincs időm – felelte Col.

– Arra viszont van, hogy meglátogass egy régi ismerőst?

Elise az előteret uraló rózsaszínű kanapénak támaszkodott, és a férfinak minden akaraterejét mozgósítania kellett, hogy tekintete ne járja be Ellie formás és hosszú lábát. Egyszerűen álomszép volt.

– Szeretném azt hinni – mondta Col –, hogy ismerősöknél azért többek vagyunk egymásnak. Talán barátok. Vagy szerelmesek?

Elise megrántotta a vállát, és füle mögé túrta egy tincset, de semmit sem mondott. Hallgatásával arra kényszerítette a férfit, hogy neki kelljen folytatnia a beszélgetést. Erre a trükkre egykor ő tanította a lányt. Akkor, amikor még több volt számára holmi ismerősnél.

– Hogy őszinte legyek, ajánlattal érkeztem – mondta Col.

– Ne akard bemesélni nekem, hogy Amerikában már egyetlen olyan híresség sincs, akivel még nem feküdtél le.

– Féltékeny vagy? – kérdezte a férfi, és élvezettel látta, hogy a lány arcát pír önti el.

– Nem, csak mérges, mert itt vagy, és engem háborgatsz, nem pedig őket.

Elise unottnak igyekezett mutatkozni, de valójában pattanásig feszültek az izmai.

– Fülembé jutott, hogy a stúdiód nehéz anyagi helyzetbe került. Én tudok olyan megoldást, amellyel mindketten nyernénk.

– Igazán?

– Igen – bólintott Col. – Szívesen alkalmaználak.

A lány elsápadt.

– Balettórákat akarsz venni?

– Isten ments! – nevette el magát a férfi.

Jólesett neki, hogy nevetetett. Mostanában nemigen volt alkalma rá.

– Nincs abban semmi szégyellnivaló. A férfi táncosok nagyon is izmosak. Vagy talán attól félsz, hogy elől ki kellene tömnöd a balettharisnyódat?

– Nagyon jól tudod, hogy arra nem lenne szükségem.

Elise tekintete tetőtől talpig bejárta Colt, aztán gyorsan levette róla a szemét.

– Nem akarok balettórákat venni. – Col a fejét rázta, és magában azt találgatta, mi az ördögért akarna megtanulni balettozni egy felnőtt férfi. – Viszont szükségem van egy olyan ember tanácsára, aki egész életében szerepelt.

– Ez meg mit akar jelenteni?

– Hosszú történet, de a lényeg az, hogy fel kell lépnem egy nagyon fontos rendezvényen, és szükségem van rád szakértőként. – A férfi legmegnyerőbb mosolyával ajándékozta meg a lányt, és magában azon imádkozott, hogy ez a mosoly ugyanúgy hasson Ellie-re, ahogyan annak idején mindig. – Ellenzolgáltatásként pedig megoldom az anyagi gondjaidat.

Elise ellökte magát a kanapétól, és a férfihoz indult. Col ugyan másfél fejjel magasabb volt nála, őt viszont valósággal megnövelte királynőien kecses tartása. Azzal együtt is, hogy kezét ökölbe szorította, és vészjóslón villogott a szeme.

Col öt év hallgatás után valóban azért jött ide, hogy segítséget kérjen tőlem, és a megmentőm szerepében tetszelegjen? Képtelenség, gondolta Elise. Ennyire beképzelt senki sem lehet. Talán a New York-i hidegtől befagytak az agysejtjei. A lány mégsem tudta levenni a szemét a férfiről. Soha nem is tudta. Col Hillam olyan volt számára, mint a drog. Bódító, káros és veszélyes drog.

Amióta Elise utoljára látta, a férfi megizmosodott és megvállasodott, csak úgy feszül rajta a fehér ing. A lánynak uralkodnia kellett magán, hogy ne nézzen újra végig rajta. Már nem az a fiatal srác állt előtte, akire ő emlékezett. Kék szemével a férfi vizslatóan néz rá, és világos, hogy határozott céllal jött ide. Neki pedig nem lesz könnyű szembeállnia vele.

– Miért kellene segítenem neked?

– Mondjuk azért, mert jó szíved van, és szeretsz jótékonykodni.

Col arcán újra megjelent a beképzeltségről árulkodó mosoly. Lerítt róla, cégtulajdonosként töltött évei alatt megszokta, hogy mindig keresztül tudja vinni az akaratát.

– Miért éppen hozzám fordulsz? – kérdezte Elise.

– Mert olyan jól, mint te, senki más nem ismer engem.

A férfi beletúrt sötét hajába. Minden mozdulatából érzékiség és férfiasság áradt. Nem csoda, hogy az újságokban és a folyóiratokban egyre-másra egy nagyvállalat szépséges örökösnyőjével összebújva lehetett látni. Nem mintha Elise figyelemmel kísérte volna Col sorsának az alakulását, neem...

– Ha igaz, hogy én ismerlek téged a legjobban, akkor aggódnom kellene érted – felelte a lány, mert nem állta meg, hogy ne okozzon fájdalmat a férfinak.

Amikor a férfi elhagyta őt, neki darabokra hullott az élete. Az utána következő tragikus eseményekről Col természetesen nem tehetett, de akkor is vele kezdődött minden. Elise-nek pedig könnyű volt őt hibáztatnia, elvégre Col akkor már a világ túlsó felén élt. Most azonban itt áll előtte, csupán néhány centiméter választja el tőle, és ez számára igencsak megnehezíti, hogy ura maradjon önmagának.

– Au! – A férfi arcán árnyék suhant át, de ilyen könnyen nem lehetett kibillenteni a nyugalmából. – A hölgynek igencsak felvágta a nyelvét.

– A hölgynek jó orra van a gyanús ügyekre. És te valamit elhallgatsz előlem – felelte a lány, aztán néhányszor mélyet lélegzett.

Ez a szóbeli ütésváltás Collal felért egy szellemi előjátékkal. A férfinak nem kellett megérintenie őt, csupán a szavai is úgy hatottak rá, mintha olvasztott csokival kengette volna. Elise megfeszítette a vállát. Szentül megfogadta, soha nem fogja elfelejteni, hogyan hagyta el Col annak idején. Ez pedig azt jelenti, hogy most távolságot kell tartania tőle. Soha többé nem lesz olyan sebezhető, mint amilyen öt éve volt. Soha az életben.

– Igyunk meg holnap együtt egy italt, és beszéljünk a dolog üzleti oldaláról! Akkor majd elmondom a részleteket.

Elise nem tartotta jó ötletnek a közös iddogálást. Mindig is jó volt a beszélőkéje, és az alkoholtól csak még jobban megeredt a nyelve. A gátlásai pedig oldódtak. Ezért is kötöttek ki ők ketten már az első alkalommal az ágyban.

– Nem.

– Ezt csodálom benned, Ellie. – Col kinyújtotta a kezét, megérintette a lány haját, és hátrasímította egy tincset. – Mindig elképesztően határozott vagy.

– Nincs szükségem a csodálatodra. – A lány arca lángba borult. Mivel éri el ez a pasi, hogy az, amit állítólag bóknak szán, lekicsinylésnek hangzik? – Amúgy pedig igazad van, Col. A határozottságomnak köszönhetően azt is őszintén megmondhatom neked, hová menj az ajánlatoddal.

– Még nem is ismered – mondta a férfi, és szája sarka árulkodóan megrándult.

– Nem is akarom megismerni. – Elise elég közel állt ahhoz, hogy odasimulhasson Colhoz, és erőnek erejével kellett visszatartania magát attól, hogy ne tegye meg. – Olvasd le a számról a választ: felejtsd el!

A lány tudta, hogy a férfi nem fogja egykönnyen feladni, ő viszont semmilyen formában sem fogadhat el tőle pénzt. Meglehet, nagy szüksége van rá, de arra sokkal inkább, hogy megőrizze a büszkeségét.

– Nemleges választ nem fogadok el.

Nagy kezével Col végigsímította Elise karján, és végül a vállára tette. A lány testén bizsergés futott végig. Gyorsan átfogta a férfi csuklóját, és eltolta a kezét.

– Jól van, akkor semmiféle választ nem adok.

– Biztosan emlékszel még, hogy nagyon meg tudom makacsolni magam, ha valami fontos nekem.

Elise tudta ezt. És nemcsak azért, mert konokság nélkül harmincéves kora előtt senki sem viszi olyan sokra, mint Col, hanem tapasztalatból is. A férfi fiatalabb korában évekig futott

utána, és ő csak egyetlenegyszer engedett neki.

Az az egy alkalom is elég volt azonban ahhoz, hogy az ő élete kizökkenjen a kerékvágásból. Bármilyen drámaian hangzik is, de az az igazság, hogy azon a napon, amelyen Col elutazott, Elise világa darabokra tört. Egy része mindenképpen hibáztatni akart valakit, és a férfi tökéletes jelölt volt erre.

– Figyelj, Col, azzal, hogy többször is elmondasz valamit, nem fogsz meggyőzni.

A lány felkapta a táskáját, és a vállára akasztotta.

– Ezt vehetem bátorításnak? – kérdezte Col.

– Nem bátorítottalak – állította Elise.

A férfi szóra nyitotta a száját, ám aztán meggondolta magát. Türelmesen megvárta, hogy a lány elmenjen mellette, de nem ért hozzá.

– Egy pohár ital mellett kellene folytatnunk ezt a beszélgetést – javasolta.

Szorosan Elise mögött állt, ő pedig ugyanannyira félt az érintésétől, mint amennyire vágyott rá. Egy kis hang a fejében egyre csak arra biztatta, hogy tartson ki. *Ne engedj neki! Ne engedj neki...*

– Nem beszélgettünk, úgyhogy nincs mit folytatnunk – felelte, miközben kiléptek a stúdióból.

– Ne csináld már! Fizetek neked néhány italt, aztán újra átgondolhatod, hová menjek az ajánlatommal – mondta Col, és a lánnyal együtt kilépett a stúdióból a langyos nyárestébe.

A kísértés hihetetlenül erős volt. Elise máskor csodálatra méltó fegyelmzettsége Col mellett mindig semmivé vált. A férfinak valahogy sikerült elérnie, hogy ő elfelejtse, mi lenne a helyes. Sőt azt is, amiben hitt.

– Holnap találkozunk – mondta Col, mintha Elise elutasítását meg sem hallotta volna.

Hüvelykujjával finoman végigsimított a lány arcán, és mire ő tiltakozhatott volna, már ott sem volt. Elise ökölbe szorította a kezét, és mélyeket lélegzett, csak azután indult a kocsijához. Colnak volt képe ahhoz, hogy évek után egyszer csak visszatérjen az életébe, és úgy tegyen, mintha az elutazása annak idején nem hagyott volna tátongó űrt maga után Elise életében. És a szívében.

A lány táskájában egyszer csak rezegni kezdett a mobiltelefon. Beletelt némi időbe, mire a papírok és szépitőszerek káoszában sikerült megtalálnia a készüléket.

– Halló!

– Elise Johnson? – kérdezte egy ismeretlen férfihang. – A Victoria Banktól hívom. Van rám egy perce?

A kávéházban, ahol Elise a két barátnőjével ült, vidáman zajlott az élet, ő azonban minden volt, csak vidám nem. Még a csészék csörömpölése is idegesítette. Már a harmadik kávéját itta, és ez aligha volt jó ötlet, mert a szíve már előtte is ki akart ugrani a helyéről. De még mindig inkább a kávé választotta, mintsem hogy teletömje magát mogyoróvajás csokoládéfagylalttal, amire valójában vágyott.

A bankigazgató, aki előző este felhívta, roppant udvariasan közölte vele, hogy alighanem kénytelenek lesznek felmondani a balettiskolájának nyújtott hitelt. Ezután még megkérte Elise-t, mielőbb fáradjon be hozzájuk, hogy megbeszélhessék a lehetőségeket. Ő azonban megbeszélés nélkül is tudta, hogy be kell zárnia a stúdióját, ha valamilyen úton-módon nem sikerül növelnie a bevételt. De akkor hogyan támogatja majd az édesanyját?

Az utóbbi huszonnégy órában Elise hol azt mondogatta magának, hogy még minden jóra fordulhat, hol meg azt, hogy fel kell készülnie a legrosszabbra. Az éjszakát is álmatlanul töltötte, és most nyomorultul érezte magát.

– Ellie? – zavarta meg a töprengését Jasmine, aki még a kezét is meglengette barátnője arca előtt. – Velünk vagy még?

– Tegnap meglátogattam Col.

Elise nem akart beszélni erről a barátnőivel, sőt senki mással sem, de a szavak maguktól kicsúsztak a száján. Missy, aki a második legjobb barátnője volt, és ugyancsak a balettstúdióban

tanított, elkerekedett szemmel meredt rá.

– Csak úgy beállított? – kérdezte.

– Igen. Alkalmazni akar egy munkára, vagy valami ilyesmi. Pontosan nem tudom, mert még nem mondta el.

Jasmine a fejét csóválta.

– Nekem ez gyanús. Ugye nem mész bele?

– Először nem akartam, de lehet, hogy meggondolom magam.

– Hogyhogy?

Elise nagyot sóhajtott.

– A stúdió nehéz anyagi helyzetben van. A hiteltörlesztéssel is elmaradtam.

– Annyira, hogy még Col ajánlatát is elfogadnád? – kérdezte Jasmine. – Kitalálunk valamit, hogy összeszedjük azt a pénzt! Szervezhetnénk például adománygyűjtést.

– Bármit, amit csak kell – mondta Missy.

Elise a fejét ingatta.

– Az adománygyűjtés nem segítene rajtunk. Nagyobb a baj – mondta ki végül a kendőzetlen igazságot. – De ígérjétek meg, hogy másnak nem beszéltek erről!

A lányok bólintottak.

– Megígérjük – felelték kórusban.

Elise megnézte, mennyi az idő. Három órája van arra, hogy méltóságát sutba dobva kitalálja, milyen szavakkal közölje Collal, hogy elfogadja az ajánlatát, amelyet még csak nem is ismer. Természetesen csakis a pénz miatt teszi. Col vonzerejének egyáltalán nincs szerepe a dologban. Gondolni sem fog arra, hogy lefeküdjön vele.

– Inkább nem akarom tudni, mi jár éppen a fejedben – jegyezte meg Jasmine.

– Én viszont igen – jelentette ki Missy.

– Rá gondolok.

– Mondtam, hogy nem akarom tudni – vette vissza a szót Jasmine. – Az viszont érdekelne, hogy eddig miért nem beszéltél velünk a stúdió anyagi helyzetéről.

– Magam sem tudom – felelte Elise, bár ez nem volt igaz.

De hogyan mondhatta volna el a barátnőinek, hogy az édesanyja minden megtakarított pénzüket eljátszotta lóversenyen? Aztán pedig megbetegedett, már régóta nem tud dolgozni, és a kezelése egy vagyonba kerül. Mindennek a tetejébe a gazdasági válság miatt sok tanítvány elmaradt a balettiskolából, mert a szüleik nem tudták tovább fizetni a tandíjat.

– Legyen elég annyi, hogy egyszerre sok minden összejött – tette hozzá végül.

– Tudod, mennyire utálom, ha titkolózol – felelte Jasmine, aztán hátratolta a székét, és felkelt az asztaltól.

– Szerencsére nagyon türelmesek vagytok velem – nézett Elise hálásan a barátnőire.

Miután a kávéház előtt elköszöntek egymástól, ő rossz érzéssel gondolt arra, hogy hamarosan találkozni fog Collal. Nagyon rossz érzéssel.

Col elfáradt, mire az utolsó találkozást is letudta aznapra. Ahhoz viszont már késő volt, hogy elmenjen egy edzőterembe, és ledolgozza a stresszt. Tudta, hogy ez az utazás nem lesz könnyű. Azt sem igazán értette, hogy az apja miért őt tette meg a végrendelet végrehajtójának.

Több mint húsz éve semmi köze nem volt hozzá, és most papírok között kell turkálnia abban a házban, amelybe soha többé nem akarta betenni a lábát. Ráadásul azért, hogy végül mindent pénzzé tegyen, noha az öröksége valószínűleg annyit sem ér, hogy kifizesse belőle a közjegyzőt.

Miközben futólépésben a kocsijához tartott, kioldotta a nyakkendőjét, másik kezével pedig beütötte a mobiltelefonjába Ellie számát. A lány nem adta meg neki, Col remek személyi asszisztense viszont a világon mindent ki tudott deríteni.

– Szia, Col vagyok – mondta, amikor Ellie három csörgés után végre felvette.

– Honnan tudod a telefonsz...

– Az mindegy. Kicsit elcsúsztam a programjaimmal. Találkozzunk valahol a szállodám